

Boj proti fašismu začíná bojem proti bolševismu Otto Rühle

Část I.

Rusko musíme označit za jeden z nových totalitních států. Bylo prvním, kdo přijal nový princip státnosti. Zašlo nejdále v jeho uplatnění. Jako první nastolilo konstituční diktaturu společně s politickým a administrativním systémem teroru, který ji doprovází. Přijalo všechny rysy totalitního státu, stalo se tak modelem pro ty další země, které byly přinuceny zbavit se demokratického státního systému a přepnout na diktátorskou vládu. Rusko se stalo příkladem pro fašismus.

Nejedná se zde o žádnou náhodu ani o černý historický humor. Duplikace zmíněných systémů není pouze povrchní, ale skutečná. Vše ukazuje na skutečnost, že máme co do činění s výrazy a následky identických principů, aplikovaných na rozdílných úrovních historického a politického vývoje. Ať již se to věrným "komunistickým" straníkům líbí, či nikoli, faktem zůstává, že státní uspořádání a způsob vlády v Rusku je neodlišitelný od těch v Itálii a Německu. Ze své samotné podstaty jsou stejného druhu. Můžeme hovořit o rudém, černém nebo hnědém "sovětském státu", stejně jako o rudém, černém nebo hnědém fašismu. Přestože mezi těmito zeměmi existují jisté ideologické rozdíly, ideologie nikdy nemá primární důležitost. Ideologie jsou navíc proměnitelné a podobné změny nezbytně neodrážejí charakter a funkce státního aparátu. Dále je druhořadou modifikací rovněž skutečnost, že v Německu a Itálii stále existuje soukromé vlastnictví. Zrušení soukromého vlastnictví není zárukou socialismu. Soukromé vlastnictví může být zrušeno rovněž ještě v rámci kapitalismu. Co skutečně determinuje socialistickou společnost – kromě toho, že skoncuje se soukromým vlastnictvím výrobních prostředků, je to, jestli pracující lidé mají kontrolu nad výsledky své práce a skoncování s námezdním systémem. Oba tyto výdobytky v Rusku nebyly naplněny, stejně jako v Itálii a Německu. Přestože někdo může tvrdit, že Rusko má k socialismu o jeden krok blíže, než ostatní země, neplyne z toho, že "sovětský stát" pomáhá mezinárodnímu proletariátu jakýmkoli způsobem postoupit k dosažení cílů svého třídního boje. Právě naopak, protože Rusko se nazývá socialistickým státem, zavádí a klame pracující celého světa. Inteligentní pracující člověk ví, co je fašismus a bojuje proti němu, ale co se týče Ruska, příliš často je nakloněn přijmout mýtus o jeho socialistické podstatě. Tento klam znemožňuje úplný a zásadní rozchod s fašismem, protože znemožňuje principiální boj proti důvodům, podmínkám a okolnostem, které v Rusku stejně jako v Německu a Itálii vedly k nastolení identického státního a vládního systému. Ruský mýtus se tak proměňuje na ideologickou zbraň kontrarevoluce.

Člověk nemůže zároveň sloužit dvěma pánům. Nemůže tak činit ani totalitní stát. Pokud fašismus slouží kapitalistickým a imperialistickým zájmům, nemůže sloužit potřebám pracujících. Pokud navzdory tomu dvě zjevně proti sobě stojící společenské třídy upřednostňují stejný státní systém, je zřejmé, že něco není v pořádku. Jedna nebo druhá třída musí chybovat. Nikdo by teď neměl dojít k závěru, že se jedná pouze o formální a tedy ve skutečnosti nedůležitý problém, neboť přestože politické formy mohou být identické, jejich obsah se může značně lišit. Zradili bychom tak sami sebe. Pro marxistu tomu tak nemůže být, protože forma a obsah sobě navzájem odpovídají a jedno nemůže být odděleno od druhého. Pokud tedy sovětský stát slouží jako model pro fašismus, musí obsahovat strukturální a funkční prvky, které jsou rovněž obsaženy ve fašismu. Abychom je identifikovali, musíme se

vrátit zpátky k "sovětskému systému", nastolenému leninismem, který je aplikací principů bolševismu na ruské podmínky. Pokud můžeme skutečně prokázat platnost identity bolševismu a fašismu, pak tedy proletariát nemůže zároveň bojovat proti fašismu a podporovat přitom ruský "sovětský systém". Namísto toho musí boj proti fašismu začít bojem proti bolševismu.

Část II.

Bolševismus byl od počátku pro Lenina čistě ruským jevem. Během mnoha let politické aktivity se nikdy nepokusil přizpůsobit bolševický systém odlišným formám boje v jiných zemích. Byl sociálním demokratem, který viděl v Bebelovi a Kautském geniální vůdce pracující třídy a ignoroval levé křídlo německého socialistického hnutí proti těmto svým hrdinům a všem ostatním oportunistům. Ignoroval toto křídlo a zůstal v důsledné izolaci, obklopen malou skupinou ruských emigrantů. Pod Kautského vlivem byl i dokonce tehdy, když se německá "levice" pod vedením Rosy Luxemburgové již pustila do otevřeného boje proti kautskyismu.

Lenin se staral pouze o Rusko. Jeho cílem bylo skoncovat s carským feudálním systémem a dobýt co největší podíl politického vlivu pro svoji sociálně demokratickou stranu v rámci buržoazní společnosti. Nicméně si uvědomil, že může zůstat u moci a zrychlit proces socializace pouze pokud se mu podaří vyvolat celosvětovou revoluci pracujících. Jeho vlastní činnost v tomto smyslu byla ale velmi nešťastná. Tím, že pomáhal nahnat německé pracující zpátky do politických stran, odborových centrál a parlamentů a současným zničením německého radového (sovětského) hnutí, bolševismus přispěl svým dílem k porážce probouzející se evropské revoluce.

Bolševická strana, skládající se z profesionálních revolucionářů na jedné straně a zaostalých velkých mas na druhé straně, zůstala v izolaci. Během let občanské války, intervence, ekonomického úpadku, krachu socializačních experimentů a existence improvizované Rudé armády nemohla vyvinout skutečný sovětský systém. Přestože sověty, které byly rozvinuty menševiky, se nehodily do bolševického schématu, právě s jejich pomocí se bolševici dostali k moci. Po stabilizaci moci a zahájení procesu ekonomické rekonstrukce bolševická strana nevěděla, jak koordinovat sovětský systém, cizorodý jejím vlastním rozhodnutím a aktivitám. Nicméně bolševismus rovněž usilovat o jistý druh socialismu a potřeboval světový proletariát k jeho uskutečnění.

Prvkem, klíčovým pro získání pracujících celého světa pro bolševické metody, je Leninovo myšlení. V jistý okamžik bylo znepokojivé, že pracující z jiných zemí i přes velký triumf bolševismu neprokazovali známky příklonu k bolševické teorii a praxi, ale směřovali své kroky spíše k radovému hnutí, které vyrostlo v množství zemí včetně Německa.

Toto radové hnutí nebylo Leninovi v Rusku již k žádnému užitku. V jiných evropských zemích prokazovalo silné tendence stavět se proti bolševickému typu povstání. Navzdory urputné propagandě Moskvy, směřované do všech zemí, takzvaní "ultralevičáci", jak zdůraznil sám Lenin, agitovali mnohem úspěšněji pro revoluci na základě radového hnutí, než všichni propagandisté, vyslaní Bolševickou stranou. Komunistická strana, poslušně následující bolševismus, zůstala malou, hysterickou a ukřičenou skupinou, skládající se povětšinou z proletarizovaných zbytků buržoazie, zatímco radové hnutí získalo opravdovou proletářskou sílu a přitáhlo nejlepší prvky pracující třídy. Aby se bolševická propaganda vyrovnala s touto situací, musela zvýšit svoji intenzitu, zaútočit na "ultralevici" a zničit její vliv ve prospěch bolševismu.

Protože sovětský systém v Rusku selhal, bylo velmi nebezpečné připustit, že radikální

trendy se mohly v jakési "soutěži" pokusit ukázat světu, že to, co bolševismus nemohl uskutečnit v Rusku, může být uskutečněno nezávisle na bolševismu na jiných místech. Proti této "soutěži" napsal Lenin svoji brožurku "Radikalismus – dětská nemoc komunismu", kterou mu nadiktoval strach ze ztráty moci a rozhořčení z úspěchu heretiků. Tato brožurka se nejdříve objevila s podtitulem "Pokus o populární vysvětlení marxistické strategie a taktiky", ale později byla tato ambiciózní a bláznivá věta odstraněna. Bylo to příliš. Tato agresivní, krutá a nenávistná papežská bula byla skutečným studijním materiálem pro jakoukoli kontrarevoluci. Ze všech programových deklamací bolševismus nejvíce odhalovala jeho skutečný charakter. Představovala bolševismus bez masky. Když v roce 1933 Hitler v Německu zakázal všechnu socialistickou a komunistickou literaturu, tato Leninova brožurka mohla být i nadále vydávána a distribuována.

Co se týče obsahu, nezajímá nás, co říká ve vztahu k Ruské revoluci, historii bolševismu, polemice mezi bolševismem a jinými proudy, okolnostech, umožnivších bolševické vítězství, ale soustředíme se pouze na body, které v době diskuse mezi Leninem a "ultralevicí", ilustrovaly rozhodné rozdíly mezi dvěma nepřáteli.

Část III.

Bolševická strana, původně ruská sociálně demokratická sekce Druhé Internacionály, nebyla vybudována v Rusku, ale v emigraci. Po Londýnském rozkolu z roku 1903, nebylo bolševické křídlo ruské sociální demokracie více než malou sektou. "Masy", stojící za ní existovaly pouze v myslích jejích vůdců. Nicméně tato malá avantgarda byla přísně disciplinovanou organizací, schopnou kdykoli zahájit politické boje a neustále probíranou stranickými čistkami, aby si udržela integritu. Tato strana byla považována za válečnou akademii pro profesionální revolucionáře. Její vystupující pedagogické vlastnosti byly vůdcovská autorita, přísný centralismus, železná disciplína, konformita, militantnost a obětování osobních zájmů pro zájmy stranické. Lenin ve skutečnosti vychoval intelektuální elitu, centrum, které vrženo do revoluce, se může zmocnit vedení a uchopit moc. Nebylo pro něj třeba logicky a abstraktně odvodit, jestli tento druh přípravy na revoluci je dobrý nebo špatný. Problém měl být vyřešen dialekticky. Musíme vznést ještě další otázky – na jaký druh revoluce vlastně probíhaly přípravy? Co bylo cílem revoluce?

Leninova strana pracovala uvnitř opovrhované buržoazní revoluce v Rusku, aby svrhla carský feudální systém. Čím více centralizovanější bude podle něj vůle vedoucí strany v takové revoluci a čím více jednosměrnější, tím větší se dostaví úspěch v procesu formování buržoazního státu a tím bude slibnější pozice proletářské třídy v rámci nového státu. Co může být nicméně považováno za dobré řešení revolučních problémů v buržoazní revoluci, nemůže být zároveň označeno za návod k řešení problémů proletářské revoluce. Rozhodné strukturální rozdíly mezi buržoazní a novou socialistickou společností vylučují podobný přístup.

Podle Leninovy revoluční metody, se v čele mas objevují vůdci. Mají patřičnou revoluční průpravu a jsou schopni pochopit danou situaci a vést a velet bojových silám. Jsou to profesionální revolucionáři, generálové velké občanské armády. Rozdíly mezi hlavou a tělem, mezi intelektuály a masami, důstojníky a vojíny, odpovídají dualitě třídní společnosti, dualitě buržoazního společenského pořádku. Jedna třída je vzdělávána k tomu, aby vládla, další k tomu, aby byly ovládnuty. Z této staré třídní formulky vyústila Leninova koncepce politické strany. Jeho organizace je pouhou replikou buržoazní reality. Jeho revoluce je objektivně předurčena silami, vytvářejícím společenský pořádek, začleňující tyto třídní vztahy, bez ohledu na subjektivní cíle, doprovázející tento proces.

Kdokoli chce dosáhnout nastolení buržoazního uspořádání, najde v tomto rozkolu mezi vůdcem a masou, předvojem a pracující třídou, správný druh strategických příprav na revoluci. Čím více inteligentní, proškolené a nadřazené je vedení a čím více disciplinované a poslušné jsou masy, tím více šancí na úspěch má taková revoluce. V rámci aspirací na buržoazní revoluci v Rusku, byla Leninova strana nepatřičněji připravena k dosažení tohoto cíle.

Když nicméně Ruská revoluce změnila svůj charakter, když do popředí vystoupily její proletářské rysy, Leninovy taktické a strategické metody ztratily svoji hodnotu. Pokud se mu přesto podařilo uspět, nebylo to díky jeho avantgardě, ale kvůli sovětskému hnutí, které v žádném případě nezačlenil do svých revolučních plánů. A když Lenin po úspěšné revoluci, provedené sověty (radami), se zbavil rovněž tohoto hnutí, zbavil se také všeho proletářského, co bylo na Ruské revoluci. Buržoazní charakter revoluce znovu vystoupil do popředí a našel své přirozené dovršení ve stalinismu.

I přes velký zájem o marxistickou dialektiku, Lenin nebyl schopen pohlížet na sociálně historické procesy dialektickým způsobem. Jeho myšlení zůstalo přísně mechanistické, sledující rigidní pravidla. Pro něj existovala pouze jedna revoluční strana – jeho vlastní, pouze jedna revoluce – Ruská, pouze jedna metoda – bolševická. A to, co fungovalo v Rusku, mělo rovněž fungovat v Německu, Francii, Americe, Číně a Austrálii. Co bylo správné pro buržoazní revoluci v Rusku, mělo být správné rovněž pro světovou proletářskou revoluci. Monotónní aplikace kdysi objevené formulky, osvojené egocentrickým kruhem vůdců, nevzrušených ani dobou ani měnicími se okolnostmi, vývojovými stupni, kulturními standardy, myšlenkami a lidmi. V Leninově osobě vystoupily na světlo světa s velkou zřetelností zásady mechanistického věku v politice, on byl "technik", "vynálezce" revoluce, představitel principu všemocné vůle vůdce. V jeho doktríně se nacházely všechny základní charakteristiky fašismu, jeho strategie, jeho sociální "plánování" a jeho umění zacházet s lidmi. Nemohl se vyrovnat s hlubokým revolučním smyslem odmítnutí tradiční stranické politiky levicovými silami. Nemohl pochopit skutečný význam sovětského (radového) hnutí pro socialistickou orientaci společnosti. Nikdy se nenaučil, jak najít podmínky pro osvobození pracujících. Autorita, vůdcovství a síla na jedné straně a organizace, kádry, podřízenost na druhé straně – takové byly jeho myšlenkové pochody. V jeho dílech jsou nečastějšími slovy pojmy disciplína a diktatura. Pak tedy chápeme, proč nemohl pochopit nebo uznat myšlenky a akce "ultralevice", která nepřijala jeho strategii a která požadovala to, co bylo nesamozřejmější a nejvíce nezbytné pro revoluční boj za socialismus, zejména to, že pracující jednou provždy uchopí svůj osud do vlastních rukou.

Část IV.

Vzít svůj osud do vlastních rukou – toto klíčové heslo, vztahující se ke všem otázkám socialismu – bylo skutečným tématem všech polemik mezi ultralevicí a bolševismem. Neshoda ve stranické otázce měla svoji paralelu v neshodě v otázce odborových organizací. Ultralevice měla za to, že pro revolucionáře již není místo v tradičních odborových centrálech a že je nezbytné spíše rozvíjet své vlastní organizační formy přímo v továrnách, na pracovištích. Nicméně bolševici byli schopni kvůli své nezasloužené autoritě v prvních týdnech Německé revoluce nahnat pracující zpět do kapitalistických reakčních tradičních odborových organizací. Aby bojoval proti ultralevicí, aby ji odsoudil jako stupidní a kontrarevoluční, Lenin ve své brožurce znovu používá své mechanistické formulky. Ve svých argumentech proti pozici levice se nezmiňuje o německých odborových svazech, ale o zkušenostech s odbory z Ruska. To, že ve svých počátcích měly odborové svazy velký

význam pro proletářský třídní boj, je všeobecně přijímaná skutečnost. Situace byla ale v jiných částech světa odlišná. Odborové svazy byly ve svých počátcích vhodné a pokrokové, ale ve starých kapitalistických zemích se postupně změnilly na překážky na cestě k osvobození pracujících. Proměnily se v nástroje kontrarevoluce a německá levice učinila závěry z této změněné situace.

Lenin sám se nemohl ubránit prohlášení, že během doby se rozvinuly podmínky pro vznik "striktně odborářské, imperialisticky orientované, arogantní, zbytečné, sterilní, egoistické, maloburžoazní, podplacené a demoralizované aristokracie pracující třídy." Tato úplatkářská gilda, toto gangsterské vedení, dnes vládne světovému odborářskému hnutí a veze se na hřbetech pracující třídy. Právě o tomto odborářském hnutí hovořila ultralevice, když požadovala, aby z něj pracující odešli. Lenin nicméně demagogicky odpověděl tím, že poukázal na nové mladé odborové hnutí v Rusku, které nesdílelo charakteristicky vlastní odborovému hnutí v jiných zemích. Použil specifický příklad z daného období a daných zvláštních podmínek a myslel si, že z něj budeme moci vyvodit závěry pro celosvětovou aplikaci. Revolucionář, tvrdil, musí být vždy tam, kde jsou masy. Ale kde jsou ve skutečnosti masy? V kancelářích odborových svazů? Na schůzkách základních odborových organizací? Na tajných setkáních odborového vedení s kapitalistickými představiteli? Ne, masy jsou v továrnách, na svých pracovištích a zde je nezbytné podnitit jejich spolupráci a posílit jejich solidaritu. Tovární organizace, radový systém, je skutečnou organizací revoluce, která musí nahradit všechny politické strany a tradiční odborové svazy.

V organizaci podle pracoviště není místa pro profesionální vůdce, pro rozlučku mezi vůdci a následovníky, pro žádný kastovní rozdíl mezi intelektuály a řadovými členy, žádný prostor pro egotismus, soutěživost, demoralizaci, korupci, sterilitu a filištinství. Zde pracující musí uchopit svůj osud přímo do vlastních rukou.

Lenin si ale myslel něco jiného. Chtěl uchovat tradiční odbory, změnit je zevnitř, odstranit sociálně demokratické představitele a nahradit je bolševickými představiteli, nahradit špatnou byrokracií dobrou byrokracií. Špatná byrokracie roste v sociální demokracii, dobrá byrokracie roste v bolševismu. Dvacet let plných zkušeností mezitím demonstrovalo hloupost této koncepce. Podle Leninovy rady by se měli komunisté za použití všech – i jakkoli špinavých – metod pokusit reformovat stávající odborové centrály. Výsledek byl nulový. Pokus vytvořit své vlastní odbory rovněž selhal. Soutěž mezi sociálně demokratickou a bolševickou odborovou aktivitou byla soutěží v korupci. Revoluční energie pracujících byla vyčerpána právě v tomto procesu. Namísto soustředění se na boj proti fašismu, pracující se zapojili do nesmyslných a bezcílných experimentů v zájmu rozličných druhů byrokracie. Masy ztratily důvěru samy v sebe a ve "své" organizace. Masy se cítily podvedeny a zrazeny. Metody fašismu, diktovat pracujícím každý krok jejich života, potlačovat na svět se deroucí spontánní iniciativu, sabotovat všechny počáteční projevy třídního uvědomění, demoralizovat masy nespočetnými porážkami a učinit je impotentními – všechny tyto metody byly již vyvinuty během dvacet let odborové práce v souladu s bolševickými principy. Vítězství fašismu bylo tak snadné, protože předáci v odborových svazech a s nimi svázaných politických stranách připravili pro fašisty lidský materiál, schopný přizpůsobení fašistickému schématu běhu společnosti.

Část V.

Co se týče rovněž otázky parlamentarismu, Lenin se zdál hrát roli obránce upadlé politické instituce, která se stala překážkou pro další politický vývoj a nebezpečím pro proletářskou emanipaci. Ultralevice bojovala proti parlamentarismu ve všech jeho formách.

Odmítala se účastnit voleb a nerespektovala parlamentní rozhodnutí. Lenin nicméně vložil do parlamentních aktivit mnoho úsilí a připisoval jim velkou důležitost. Ultralevice prohlásila parlamentarismus za historicky *passé* dokonce i jako možnou tribunu pro agitaci a nespátkovala v něm nic více, než nekonečný zdroj politické korupce jak vzhledem k parlamentarismu samotnému, tak k pracujícím. Parlamentarismus ohlupoval revoluční vědomí a soudržnost pracujících mas tím, že vytvářel iluze probíhání legalistických reforem. V kritických momentech se parlament vždy proměnil ve zbraň kontrarevoluce. Musel být zničen, nebo když nebylo nic jiného možné, tak sabotován. Proti parlamentní tradici, která stále hraje určitou roli v proletářském povědomí, musíme neustále bojovat.

Aby dosáhl opačného efektu, Lenin použil trik s rozlišením mezi historicky a politicky *passé* institucemi. Tvrdil, že parlamentarismus je jistě historicky odepsán, ale v žádném případě v politickém smyslu, a proto s ním musíme počítat. Musíme se na něm podílet, protože stále hraje určitou roli z politického hlediska.

No to je mi ale argument! Kapitalismus je jistě pouze historicky a nikoli politicky odepsán. Podle Leninovy logiky by tedy nebylo možné bojovat proti kapitalismu revolučním způsobem. Museli bychom spíše najít nějaký kompromis. Monarchie je také pouze historicky, ale nikoli politicky překonána. Podle Lenina by tedy pracující neměli žádné právo s ní skoncovat, ale byli by povinni nalézt kompromisní řešení. Stejný návod by se uplatnil i ve vztahu k církvi, rovněž historicky, ale nikoli politiky odepsanou. Navíc lidé stále ve velkých masách patří k církvi. Jako revolucionář, Lenin zdůrazňuje, musíte být tam, kde jsou masy. Pokud by myslel důsledně, musel by dodat: "Vstupte do církve, je to vaše revoluční povinnost!" Konečně, existuje zde fašismus. Jednoho dne bude fašismus rovněž historicky překonán, ale politicky stále při moci. Co tedy máme dělat? Přijmout tuto skutečnost a učinit kompromis s fašismem. Podle Leninovy logiky by pakt mezi Stalinem a Hitlerem pouze ilustroval, že Stalin je nejlepším Leninovým žákem. Nebude proto vůbec překvapivé, pokud v blízké budoucnosti nezačnou agenti bolševismu oslavovat pakt mezi Moskvou a Berlínem jako jedinou možnou revoluční taktiku.

Leninova pozice vzhledem k parlamentarismu je pouze další ilustrací jeho neschopnosti porozumět základním potřebám a vlastnostem proletářské revoluce. Jeho revoluce je celkově buržoazní, je bojem o většinu, o vládní posty, o kontrolu nad legislativní mašinérií. Lenin si ve skutečnosti myslel, že je důležité získat v předvolební kampani co nejvíce hlasů, aby disponoval v parlamentu silnou bolševickou frakcí, aby se mohl podílet na formě a obsahu legislativy, aby se podílel na politické moci. Vůbec si přitom nevšiml, že dnes parlamentarismus není ničím jiným než podvodem, prázdnou iluzí a že skutečná moc buržoazní společnosti spočívá ve zcela jiných rukou a buržoazie navzdory všem možným porážkám v parlamentu stále disponuje dostatečnými prostředky, aby prosadila svoji vůli a zájmy neparlamentními prostředky. Lenin nevidí, jaký demoralizující efekt má parlamentarismus na masy, nepovšiml si otrávení veřejné morálky parlamentní korupcí. Uplácení, koupení a manipulování, parlamentní politici se strachují jen o výši svého příjmu. V předfašistickém Německu byla doba, kdy reakcionáři v parlamentu mohli prosadit jakýkoli zákon pouze za pomoci pohružky, že vyvolají rozpuštění sněmovny. Pro parlamentní politiky neexistovalo nic hroznějšího, než tato možnost, která by ukončila jejich snadné výdělníky. Aby se tomu vyhnuli, kývli by na všechno. Jak je tomu dnes v Německu, v Rusku a v Itálii? Parlamentní *helóti* nemají vlastní názor, ani vlastní vůli a nejsou ničím více než ochotnými služebníky svých fašistických pánů.

Není pochyb o tom, že parlamentarismus je zcela zdegenerovaný a zkorumpovaný. Proč ale proletariát nezabránil úpadku politického nástroje, který byl kdysi údajně používán v jeho zájmu? Skoncovat s parlamentarismem jediným hrdinským revolučním činem by bylo

mnohem užitečnější a výchovnější pro proletářské vědomí než účastnit se trapného divadélka, v jehož důsledku parlamentarismus vyústil ve fašistickou společnost. Takový přístup byl ale Leninovi naprosto cizí, stejně jako je dnes cizí Stalinovi. Lenin se nestaral o osvobození pracujících od jejich mentálního a fyzického otroctví, nevěnoval pozornost falešnému vědomí mas a jejich lidskému sebe-odcizení. Pro něj celý problém nebyl ničím více, než problémem moci. Podobě jako buržoa, přemýšlel v termínech zisku a ztráty, víceméně kreditu a debetu, počtu hlasů, křesel v parlamentu, počtu mocenských pozicí. Jeho materialismus je buržoazní materialismus, on zachází s mechanismy, nikoli s lidskými bytostmi. Není skutečně schopen myslet v socio-historických termínech. Parlament je pro něj parlamentem, abstraktním konceptem, vznášejícím se ve vakuu, majícím stejný význam pro všechny společnosti, bez ohledu na dobu. Jistě Lenin uznal, že parlament prochází různými stadii vývoje a poukázal na to ve svých diskusích, ale nepoužíval své vlastní vědomosti ve své teorii a praxi. Ve své pro-parlamentní polemice se skrývá za raně kapitalistickými parlamenty v raném stadiu kapitalismu, aby se neoctli v úzkých kvůli nedostatku argumentů. Pokud útočí na staré parlamenty, je to z pozice toho, že již přežily svoji dobu. Krátce řečeno, rozhodl se, že politika je umění možného. Nicméně pro pracující je politika uměním revoluce.

Část VI.

Zůstává jen zabývat se Leninovou pozicí na otázku kompromisů. Během světové války se německá sociální demokracie prodala buržoazii. To bylo především umožněno podporou ze strany Ruska, které se podílelo na likvidaci německého radového hnutí. Moc, která spadla sociální demokracii do klína, nebyla použita vůbec k ničemu. Sociální demokracie prostě a jednoduše obnovila svoji starou politiku třídní kolaborace, spokojila se se sdílením moci nad pracujícími společně s buržoazií v období kapitalistické rekonstrukce. Němečtí radikální pracující zaútočili na tuto zradu heslem "Žádný kompromis s kontrarevolucí!" V Německu existoval konkrétní stav věcí, specifická situace, vyžadující jasné rozhodnutí. Lenin, neschopný rozpoznat, co všechno bylo v sázce, učinil z této konkrétní specifické otázky všeobecný problém. S pocitem generála a bezchybně uvažujících kardinála se snažil přesvědčit ultralevici, že kompromisy s politickými oponenty jsou za všech okolností revoluční povinností. Když dnes čteme ty pasáže z Leninovy brožurky, zabývající se kompromisy, jsme nakloněni porovnat Leninovy poznámky z roku 1920 se současnou Stalinovou politikou kompromisů. V bolševické teorii neexistuje žádný smrtelný hřích, který se za Lenina nestal bolševickou realitou.

Podle Lenina měla být ultralevice ochotna podepsat Versailleskou smlouvu. Nicméně Komunistická strana stále v souladu s Leninem učinila kompromis a protestovala ve spojení s hitlerovci proti Versailleské smlouvě. "Nacionální bolševismus", propagovaný v roce 1919 v Německu levicovým politikem Lauffenbergem, byla podle Lenina názoru "do nebe volající absurdita." Radek a Komunistická strana ale znovu v souladu s Leninovým principem kompromisu uzavřeli kompromis s německým nacionalismem a protestovali znovu proti okupaci Porúří a oslavovali národního hrdinu Schlagetera. Liga Národů byla podle Leninových vlastních slov "banda kapitalistických zlodějů a banditů", proti kterým mohli pracující jen bojovat až do úplného konce. Nicméně Stalin v souladu s Leninovou taktikou učinil kompromis s tou samou bandou a Sovětský svaz vstoupil do Ligy. Koncepce "lidu" nebo "Lidu" je podle Lenina názoru zločineckým ústupkem kontrarevoluční ideologii maloburžoazie. To ale nezabránilo leninistům Stalinovi a Dimitrovovi, aby uzavřeli kompromis s maloburžoazií, aby mohli zahájit falešné hnutí za "Lidovou frontu". Pro Lenina byl imperialismus největším nepřitelem světového proletariátu a musely být proti němu

soustředěny všechny síly. Stalin je ale zcela podle Leninova vzoru zaměstnán vyjednáváním aliance s Hitlerovým imperialismem. Je nezbytné vypsát ještě další případy? Historický příklad nás učí, že všechny kompromisy mezi revolucí a kontrarevolucí mohou posloužit pouze kontrarevoluci. Veškerá politika kompromisu je politika bankrotu. Co začalo jako pouhý kompromis pro německou Sociálně demokratickou stranu, skončilo Hitlerem. Co Lenin ospravedlňoval jako nezbytný kompromis skončilo Stalinem. V diagnostikování revolučního přístupu "žádné kompromisy" jako "dětské nemoci komunismu", Lenin trpěl starou nemocí jménem oportunistus, pseudo-komunismem.

Část VII.

Pokud se kriticky zadíváme na obrázek bolševismu, poskytnutý Leninovou brožurkou, můžeme rozpoznat následující body jako hlavní charakteristiky bolševismu.

- 1) Bolševismus je nacionalistická doktrína. Původně a ze své podstaty byl vytvořen, aby vyřešil národní problém, později byl vyzdvižen na úroveň teorie a praxe mezinárodního rozměru a všeobecnou doktrínu. Jeho nacionalistický charakter vystupuje do popředí rovněž v jeho přístupu k boji za národní osvobození utlačovaných národů.
- 2) Bolševismus je autoritářský systém. Nedůležitějším a určujícím místem, kde se činí rozhodnutí, je vrcholek pyramidy. Autorita je realizována ve všemocné osobě. Buržoazní ideál osobnosti slaví ve vůdcovském mýtu svůj nejvyšší triumf.
- 3) Z organizačního hlediska je bolševismus vysoce centralistický. Ústřední výbor je zodpovědný za všechnu iniciativu, vedení, instrukce, příkazy. Jako v buržoazním státu, vedoucí členové organizace hrají roli buržoazie, jedinou rolí pracujících je poslouchat příkazy.
- 4) Bolševismus představuje militantní mocenskou politiku. Zajímá se výlučně o politickou moc, neliší se ničím od tradičních buržoazních vládních forem. Dokonce i v rámci organizace neexistuje žádné sebeurčení jednotlivých členů. Armáda slouží Straně jako nejlepší příklad organizace.
- 5) Bolševismus je diktatura. Pracuje s hrubým násilím a teroristickými opatřeními, směřuje veškeré své funkce k potlačení jakýchkoli nebolševických institucí a politických názorů. Jeho "diktatura proletariátu" je diktaturou byrokracie nebo jediné osoby.
- 6) Bolševismus je mechanistická politická metoda. Aspiruje na automatickou koordinaci, technicky zajištěnou konformitu a nejvýkonnější totalitarismus jako cíl vývoje sociálního uspořádání. Centralisticky "plánovaná" ekonomika úmyslně směřuje technicko-organizační problém se sociálně-ekonomickými otázkami.
- 7) Sociální struktura bolševismu je buržoazní povahy. Nezrušila námezdní systém a odmítá proletářům sebeurčení co se týče výsledků jejich práce. Zůstává tedy zásadním způsobem uvnitř třídního rámce buržoazního společenského pořádku. Kapitalismus pokračuje dál v jiné formě.
- 8) Bolševismus je revoluční element pouze v rámci buržoazní revoluce. Neschopný uskutečnit sovětský systém, je neschopen transformovat zásadní struktury buržoazní společnosti a její ekonomiky. Nenastoluje socialismus, ale státní kapitalismus.
- 9) Bolševismus není most, vedoucí směrem do socialistické společnosti. Bez systému sovětů (rad), bez naprosté revoluce v lidech a věcech, nemůže splnit nejzásadnější socialistických požadavků, což znamená skoncovat s kapitalistickým lidským sebe-odcizením. Bolševismus představuje poslední stadium buržoazní společnosti a nikoli

první kroky směrem k nové společnosti.

Těchto devět bodů představuje nepřemostitelný rozpor mezi bolševismem a socialismem. Ukazují s nezbytnou zřetelností buržoazní charakter bolševického hnutí a jeho blízký vztah k fašismu. Nacionalismus, autoritářství, centralismus, vůdcovská diktatura, mocenská politika, systém vlády ve formě teroru, mechanistická dynamika, neschopnost se socializovat – všechny tyto základní charakteristiky fašismu existovaly a existují v bolševismu. Fašismus je pouhou kopií bolševismu. Z tohoto důvodu boj proti fašismu musí začít bojem proti bolševismu.